

agiterer saa for det Eine, saa for det Andet, hvorved man gaar ud paa om muligt i Befolkningen at undergrave Tilliden navnlig til Folkethinget. Men jeg siger: Lad dem kun prøve derpaa; det lykkes dem ikke; thi den store Del af Befolkningen kan nutildags meget godt jugere, hvad der kommer frem fra de forskjellige Sider, og jeg ser med Tillid hen til Befolkningens funde Sands overfor slige Foretagender, og naar man f. Ex. har bebrejdet mig, at jeg er imod den Agitation, der er reist med Hensyn til Forsvarsvæsenet, fordi jeg skulde mangle denne Tillid, er det en Feiltagelse. Min eneste Anse er, at det her er Statens Embedsmænd, som virke i et enkelt Partis Tjeneste. Det finder jeg Foranledning til at sige en Gang igjen, siden jeg har set, at man ogsaa i de Skrifter, der udkomme for at virke for vort Forsvarsvæsens Udvikling, forekaster os det og nu bruger denne Naade til at søge at fremme sit Diemed. Jeg skal indskrænke mig til dette Par Bemærkninger og kan aldeles ikke føle mig truffen ved noget af det, der er blevet sagt her som Dadel mod dem, der forsvare dette Forslag. Jeg skal slutte hermed.

Dahl: Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) rettede nogle Anser specielt til mig, fordi jeg havde udtalt en Tak til de Mænd, der have ledet og baaret Bevægelsen her i Landet for Invaliderne og Forsvarssagen. Min Sympathi for disse Bevægelser skulde hero paa Misforstaaelse og Ukyndighed og tillige have andre Grunde. Jeg forbeholder mig til enhver Tid at takke for det, der tiltaler mig, uden Hensyn til, om det behager den kompakte Majoritet og dens Førere eller ikke. Jeg kan forstaa, naar man er i den Grad mægtig som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds, at man saa efterhaanden taber Evnen til at kunne takke Andre og har tilsidst kun en Tak at bringe sig selv. Dette Standpunkt betragter jeg som fattigt; jeg holder mest af at takke Andre.

Poulsen: Skjøndt Medforslagsstiller af det ifjor indbragte Lovforslag om Tillæg til Loven af 20de November 1876 angaaende Invalidforsørgelse, anser jeg det ikke for nødvendigt ved denne 1ste Behandling at komme dybere ind paa selve Spørgsmaalet om Invalidforsørgelsen, saa meget mindre som jeg tidligere har haft Leilighed til at udtale mig derom. Jeg kan henholde mig til de Udtalelser, der ere faldne idag fra min høitagtede Kollega for Sorø Amts 3die Valgkreds (Dahl), som jeg fuldtid slutter mig til, og skal iøvrigt ganske kort tilføie, at jeg

deler den Opfattelse, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) fremkom med, at Lovforslaget egentlig ikke giver noget Raad til at forhindre, at der i Fremtiden ligesaa godt som i Fortiden opstaar Uoverensstemmelser om, hvorvidt en Mand kan faae udbetalt Invalidunderstøttelse eller ej. Ved Loven af 20de November 1876 var det ialtsald Tanken at forhindre saadan Uoverensstemmelse; men jeg tilstaar, som sagt, at jeg er enig med det ærede Medlem i, at Forholdet ikke vil blive forbedret ved det foreliggende Lovforslag. Den Tvivl, som det ærede Medlem fremfattede, om man med Rette kunde sige, at Invaliden havde Krav paa Erstatning, fordi han i Krigen havde mistet Helbred og Førlighed, skal jeg heller ikke ved denne Behandling komme ind paa. Jeg ser meget vel, at det Princip godt kan lade sig opstille og ogsaa forsvare, at Børneplichten netop bevirker, at man ikke her kan tale om Krav, men at den Sum, der tilstaas, snarere kan kaldes et Bederlag for den Tort eller Ulempe, Individet har lidt ved at blive faaret. — Jeg haaber, at det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds ikke vil misforstaa mig, naar jeg nedlægger en Sindsigelse mod det Udtryk, han brugte i Slutningen af sit Foredrag, at han vilde være tilbøielig til at støtte Sagen og denne Gang lade Naade gaa for Ret. (Berg: Jeg sagde Folkethinget!) Ja, hvis det ærede Medlem har ment, at det var Folkethinget, der vilde lade Naade gaa for Ret, saa indbefatter dette Udtryk jo, om jeg saa maa sige, ogsaa min Person, og desmere Anledning faaer jeg til at protestere mod det brugte Udtryk. Det er muligt, at der er flere her i Thinget, som anse dette Udtryk for korrekt, men der er vel ogsaa dem, der anse det for mindre korrekt, men saa meget er vist, at jeg tror ikke, at Invaliderne, som skulle have Godt af Lovforslaget, just ville føle sig videre tiltalte ved at faae Forhøielsen af deres Forsørgelse tilsendt i en Konvolut, om jeg maa kalde det saa, hvorpaa staar de Ord, der forøvrigt oftere ere fremkomne her: I faae det, men I faae det kun af Folkethingets Naade. Jeg tror ikke, at Invaliderne ville være glade ved at modtage Forhøielsen under den Form.

Alberti: Saa vidt jeg forstod, det ærede Medlem her, ligesoverfor, det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), har han udtalt en Beflagelse over den strenge Fordring, der stilledes til Invaliderne, naar det skal bevises, at de ere forsørgelsesberettigede. Jeg finder mig efter den Erfaring, jeg har gjort i min borgerlige